

Kázání: 157. Bacha! Je nejvyšší čas na přeprogramování!

Kázání

Bacha! Je nejvyšší čas na přeprogramování!

1. čtení: Izajáš 9, 1 - 4

1 Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.
2 Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žnících, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist.

3 Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu.
4 Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně.

2. čtení: Matouš 4, 12 – 23

12 Když Ježíš uslyšel, že Jan je uvězněn, odebral se do Galileje.
13 Opustil Nazaret a usadil se v Kafarnaum při moři, v území Zabulón a Neftalím,
14 aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše:
15 „Země Zabulón a Neftalím, směrem k moři, za Jordánem, Galilea pohanů –
16 lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“
17 Od té chvíle začal Ježíš kázat: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“
18 Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři.
19 Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“
20 Oni hned zanechali sítě a šli za ním.
21 O něco dále uviděl jiné dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě; a povolal je.
22 Ihned opustili loď i svého otce a šli za ním.
23 Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.

Sestry a bratři,

když jsem byl kluk, dejme tomu něco kolem deseti let, kamarádil jsem s Jindrou, co bydlel v drážním domku přímo na železniční zastávce. Tu a tam jsme se po škole vydali na Českou bránu, která byla od zastávky sotva půlhodinku chůze. Labe se tam prodírá skalním masivem a právě ona masivní skála bývala naším cílem.

Měli jsme tam vysoko nad řekou bunkr ve skalní rozsedlině. Nejkratší a nejjednodušší cesta ke skále byla po kolejích. A protože Jindra s přehledem věděl jaký vlak a kdy jede, nebylo co řešit, šlo se vždycky po trati.

Někdy se ovšem stalo, že měl třeba rychlík zpoždění, a to jsme potom museli být krapet ostražitější. Zejména v úseku, kde se kolej nacházela v nepřehledné zatáčce (nádražáckou hantýrkou řečeno „v oblouku“) a nebylo vidět, jestli z druhé strany náhodou něco nejede.

To potom Jindra jako ostrílený syn rodičů ajznbónáků přiložil své ucho ke kolejnici. Většinou nic neslyšel a tak se to risklo a šlo se dál. Když ale v kolejnici zaslechl dunivý zvuk blížícího se vlaku, řekl jen stručně: „Něco jede, deme ven!“. A to bylo na čase honem kolej opustit a odebrat se do

bezpečné vzdálenosti.

Myslím, že z nás tenkrát museli mít strojvedoucí radost. Ale jsem tady, výlety na Českou bránu jsme oba přežili bez úhony.

Myslím, že takhle nějak to mohlo být, když se Ježíš usadil v Kafarnaum, chodil po okolních městečkách a vesnicích a vyhlášoval: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“

V naší bibli sice čteme, že kázal, ale přesněji přeloženo „vyhlášoval“. Představa, že by mi Jindra v koleji kázal o právě příjíždějícím vlaku, moc nesedí. Ježíšova slova, že nebeské království už je blízko a je třeba se podle toho zařídit, spíš než kázání připomínají naléhavé hlášení.

Samozřejmě žádné přirovnání nesedí na 100%, nebeské království určitě není vlakem, který nikde nestaví, nýbrž jen tak nazdařbůh profrčí kolem. Spíš naopak. Má tady u nás jednou provždy zastavit a stát se všem lidem domovem.

Tenhle údaj v jeho jízdním řádu je hodně důležitý. Nebeské království se přiblížilo, to znamená, že jede k nám. O cestě zpátky není žádná řeč.

Na jiném místě v evangeliích Ježíš svým učedníkům říká, že už je tohle království mezi nimi. Sice to ještě docela nevypadá, že by bylo nebe na zemi, ale Ježíšovi učedníci už něco z téhle přicházející budoucnosti mohou prožívat na vlastní kůži.

Prostě, kdo je připraven, může se celkem jednoduše na nebeské království naladit, může ho začít žít.

Ale pojďme si nejprve udělat pořádek. Abychom nemíchali jabka s hruškami, musíme si říct, co je co, a co které slovo znamená.

Když se u nás v Česku řekne nebeské království, každý si nejspíš představí oba díly filmové pohádky Anděl Páně se svatým Petrem u nebeské brány, paličatým ale jinak dobrosrdečným andělem Petronelem a dalšími nebeskými postavami.

Nebeské království je holt tam nahoře, to je přece jasné. Po staletí se věřilo, že nám Boží Syn svou smrtí na kříži otevřel dveře k evakuaci právě tam nahoru. Jenže ono to dnešní Ježíšovo hlášení zní poněkud jinak.

Nebeské království se přiblížilo, to znamená, že jde naopak ono k nám, nečeká nehybně někde tam na výsostech, až k němu dorazíme my.

Spíš než království nebeské, jedná se totiž o kralování nebes. Jde o to, aby tady u nás na zemi už neurčovali pravidla zlí, poťouchlí a nelítostní duchové, ďáblové a démoni, ale aby vládlo samo nebe, sám spravedlivý, laskavý a milosrdný Bůh.

Není náhodou, že Ježíš své učedníky učil modlit se „přijď království tvé, aby se tady na zemi žilo jako v nebi“.

Nebeské nebo Boží království je označením pro nové pozemské poměry, pro nový životní styl, nové zákony a nová společenská pravidla.

O tom, jak tyhle nové poměry, životní styl, zákony a pravidla vypadají, bude Ježíš kázat v dalším kapitolách Matoušova evangelia. Nebudeme proto předbíhat, v dnešním čtení ještě nekáže, v dnešním textu vyhláší: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“

Ještě si musíme ujasnit, co to je vlastně to pokání. Ze zvědavosti jsem slovo zadal do internetového vyhledavače, ale kromě jednoho filmu, který měl pokání v názvu, kde nic tu nic.

Pokání se dnes prostě nenosí. Wikipedie hned v prvním odstavci pouze suše konstatuje, že se jedná o symbolickou činnost, kterou člověk dává najevo, že pochybil, a snaží se své viny zbavit.

V jednom z dalších odstavců ještě přidává sousloví „lítost nad spáchaným“. Výraz spáchat zní fakt děsivě. Myslím, že za dlouhá staletí, kdy se slovo pokání v církvi zneužívalo k manipulaci, špiclování, trestání a ponižování, není potom divu, že je dnes v podstatě zapomenuté.

V některých křesťanských kruzích je sice stále v kurzu jako způsob uvolnění nejrůznějších emocí, ale o emoce Ježíšovi skutečně nešlo. Pokání v biblické řečtině neznamená totiž nic jiného než změnu myšlení, změnu jakým způsobem vnímáme realitu, dnes bychom možná řekli, že jde o jakési přeprogramování způsobu uvažování.

Jedná se povýtce o racionální, vědomé myšlenkové přenastavení, k němuž se musíme jednoduše rozhodnout. Samozřejmě tohle přenastavení nevyklučuje lítost nad tím, kde nás blížící se království nebes zastihlo, lítost nad tím, že se nacházíme ve vyjetých kolejích starých pořádků sebestředného sobectví, kde nám lidem hrozí velké nebezpečí, že dojde k nehodě.

Nicméně podstatné není to, jak hluboce, procítěně a emotivně litujeme, podstatné je, že začneme jinak přemýšlet a jinak jednat. Podstatné je, že přijmeme za své nebeské móresy, to znamená, že se budeme snažit být milosrdní a soucitní šířitelé vzájemného porozumění čili pokoje. Prostě podle Božího mustru. Aby se tady na té naší zemi žilo jako v nebi.

Já vím, ono se to řekne žít podle nebeských pravidel, jenže my pozemšťané máme přece jen k dokonalým nebešťanům hodně daleko. Děláme kiksy a přešlapy protože předem nevíme, co naše jednání způsobí. Rozhodujeme se někdy víc, někdy míň špatně pod vlivem dojmů a iluzí. Děláme kompromisy a volíme menší zlo, protože někdy holt dobré řešení neexistuje.

Nejsme vyloženě zlí, nepácháme vyslovené zločiny, ale přece jenom, musíme si přiznat, že na duši máme řádku jizev, co nejdou jednoduše odstranit.

Ježíši, co s tím?! My na ty nebeské poměry prostě nemáme. Furt se nám vracejí staré pozemské návyky, máme je zažrané pod kůží a fakt nevíme, co s tím.

A Ježíš jak jde tak kolem nás, jako šel tenkrát kolem rybářů Petra, Ondřeje, Jakuba a Jana, co se každý den snažili vydělat si na živobytí a žili svůj obyčejný život, jak jde tak kolem nás, zavolá jen: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“

Tihle rybáři neviděli Ježíše poprvé, určitě věděli, do čeho jdou. Je zřejmé, že měli už v hlavě přeprogramováno, že už změnili způsob uvažování o sobě, o světě, o Bohu. Proto se tak rychle sebrali a šli.

A o to právě jde. Kdo si přenastaví myšlení, kdo přijme za svou vizi nebeského království, které je nám tak blízko, že je na dosah, a kdo se současně vydá za Ježíšem, ten má šanci a příležitost nové nebeské poměry na vlastní kůži zažít.

Ne, nejedná se o nějaké duchovní vytržení. Jsou to docela obyčejné situace, kdy si třeba večer před spaním uvědomíte, že dneska měl nějaký ten zážitek nebo událost docela nebeské parametry.

To když se prosadí láska oproti nenávisti, když se setkáte s pochopením a solidaritou, když vyjádříte někomu v těžké situaci sounáležitost a soucit. V takových okamžicích se blýská na lepší časy, nebo

lépe řečeno na nebeské časy. Nebeské království je totiž blíž, než si myslíme.

PeČ

SPCH 22. 1. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)